

La frase del dia

“Ningú podrà aprofitar aquesta crisi per acomiadar treballadors”

Yolanda Díaz, MINISTRA DE TREBALL

El Conte

Ada Castells www.adacastells.cat

Continuar

Aquesta tarda he quedat amb el meu nebot. Li han dit les paraules màgiques: contracte fix. També li han promès pagues dobles i vacances. Tindrà un horari i guanyarà 300 euros més. Té ganes de descobrir un món, un món de merda, ho sabem, però nou. Quan ha acabat, m'ha dit:

—I tu, què?

I jo li he explicat que havia anat al dentista. S'ha fet un silenci que m'ha obligat a seguir:

—Ahir vam anar al traumatòleg i a la nena li hauran de redreçar les cames.

Això m'ha semblat més èpic. Ell ha dit “Ah”, ha dit “Pobreta”, ha dit “Tot anirà bé”. I jo m'he sentit enganxada a la cadira. L'univers ha girat com sempre. Allà hi havia la lluna i el sol i Plutó i Mercuri. Res ha indicat cap cataclisme, però n'he notat la densitat, com si el meu cos fos el centre de tot.

He sortit del bar i he caminat cap al nord. Estàvem en un barri de vore-res amples i, al principi, el passeig ha estat agradable, fins que he arribat al final de la ciutat, on comencen les autopistes. Els cotxes no em feien por, només temia parar-me. No volia aquesta responsabilitat desproporcionada, això tan molest de l'univers girant al meu voltant. Llavors he recordat aquell conte de Cheever d'un home que neda i va d'una piscina a una altra fins a recórrer tot el comtat. El que més em va agradar del conte és aquesta paraula: comtat. No tenia ni idea de quants quilòmetres suposava ni de quants n'havia recorregut jo en les cinc hores que ja portava de camí.

He passat per dos pobles sense cap solar de frontera i ara em trobo en una urbanització. S'ha fet de nit, però no puc parar perquè l'univers és més visible. Tots els homes que he

MARIONA

tingut a la vida m'han intentat ensenyar els noms dels astres. Sempre ho he trobat un avorriment. Cassiopea, l'Estrella del Nord, l'Ossa Major..., i jo mirava el cel i en aquells moments sí que m'agradava que tot allò girés al meu voltant. Era la noia desitjada, què m'importaven els noms que rebien els comtats del meu regne? Això ha quedat enrere, com hi han quedat l'autopista, els dos pobles, la urbanització u, la dos, la tres, el petit bosc amb l'abocador il·legal.

“He recordat el conte de Cheever d'un home que neda i va d'una piscina a una altra fins a recórrer tot un comtat

Ara soc al camp. Tant caminar m'ha deixat esgotada, però no recordo com acaba el conte de Cheever i tampoc sé com acabarà la meua història. Potser és això el que és bonic, que els finals no existeixin. El reixat que veig en el camí serà fàcil d'esquivar, només he de girar a la dreta, pujar una petit turó, vèncer la mala herba. No hi ha un contracte fix ni un rumb fix. Això ho he entès. També ho entendre el meu nebot. És el primer desencís, però a mi em queda pendent l'altre: el de l'univers. Aquest és més dur. Resulta que va a la seva, amb nosaltres o sense, i amb els anys cada vegada es fa més evident que és sense un mateix. És igual si caminem o ens quedem quietes. Ha estat pensar-ho i aturar-me de sobte. Allà hi havia la piscina, la primera. Aprendré a continuar nedant.

Sísif

Jordi Soler

